

PARAULA I VIDA

«Miraran Aquell que van traspassar» (Za 12,10)

Demà dia 9 de novembre és la festa del Sant Crist de Balaguer, patró de la ciutat i de la comarca de la Noguera, així com la Ribera i el Pla d'Urgell, com canta l'Himne de Mn. Cinto Verdaguer. Però d'alguna manera tot el Bisbat d'Urgell troba en Ell la font de la misericòrdia i de les benediccions divines. En temps de pandèmia, encara és més urgent que ens hi acostem espiritualment per demanar-li que allunyi de nosaltres el trasbals del coronavirus i ens ajudi a refer l'esperança plena de fe i el teixit econòmic i social del país i de les nostres vides. Avui li reiterem que amb les seves ferides ens guareixi, i li preguem pels malalts, pels hospitalitzats, pels difunts i les seves famílies. I també pels investigadors, sanitaris, educadors i tots els qui fan possible la nostra vida quotidiana. El Sant Crist de Balaguer ens acull a tots i ens consola a tots. La seva impressionant imatge del segle XV, que el presenta mort després de penosa agonia, ens el mostra carregat dels nostres dolors, exhaust i que envia un darrer sospir de misericòrdia i de pau. Quant consol que ens dona!

La victòria de Crist a la Creu és cantada amb vers vibrant pel gran poeta del renaixement de la llengua catalana, Mn. Cinto Verdaguer (1845-1902), que composà la lletra de l'«Himne de la Romeria» (any 1900) en honor del Sant Crist de Balaguer, que s'ha fet ben popular: «*Del cel blau per la dreuera siau el nostre davanter; siau la nostra bandera, Sant Crist de Balaguer*». I el missatge de les seves estrofes: «*Amb vostres llagues florides, Vós dels màrtirs sou el Rei; mes en les vostres ferides, per tot mal teniu remei.*»

«**Miraran Aquell que van traspassar**», profetitzava Zacaries (Za 12,10). Aquest any en plena commoció per la pandèmia, mirem amb fe i amor el Sant Crist de Balaguer. Mirem el Servent de Déu, desfigurad, menyspreat, humiliat... Tot ho va fer per nosaltres! Tot ho va fer per mi, per tots! És l'Anyell de Déu que pren damunt seu el pecat del món i es compadeix de les nostres plagues.

Mirem i contemplem el Crist:

- Mirem el seu cap; és el Rei coronat d'espines; que reclin el cap per lliurar l'esperit...
- Mirem els seus braços: oberts, abraçant tot el món; ningú no queda

discriminat prop seu; braços de reconciliació i de pau...

- Mirem les seves mans que han creat el món, i ara estan traspassades i aparentment inactives clavades a l'arbre de la Creu; Ell ens guareix.
- Mirem el seu rostre ensangonat, «és el més bell de tots els homes» (Sl 45,3).
- Mirem els seus ulls plens de perdó. Es renova amb la claror de la seva mirada que ens salva...
- Mirem el seu cos, ple de ferides, cops, que carrega a les espatlles no una sinó totes les ovelles perdudes... a tu i a mi... Tots els esgarriats del món.
- Mirem els seus peus, fixats a la creu; ja no poden recórrer els camins de la terra, però Ell va a cercar i a salvar el que estava perdut.
- Mirem el seu costat obert per la llança. És la ferida més significativa, la que ens permet penetrar en el seu Cor. I en brolla sang i aigua de vida.

I besem-li espiritualment els peus, com és tradició a Balaguer, amb 3 besades: bes d'agraïment, bes de peneïment i bes d'amistat i d'amor.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Presència missionera al Seminari Major Interdiocesà

Els Rv. Miquel Àngel Aragón i Luis Carlos Rilova, missioners de l'IEME (Institut Espanyol de Missions Estrangeres) van ser els animadors de l'encontre d'animació missionera amb els seminaristes del Seminari Major Interdiocesà, el 22 d'octubre.

Van celebrar l'Eucaristia de la comunitat al vespre i després del sopar, ja amb l'Arquebisbe Joan-Enric Vives, Bisbe delegat pel SMI i el Rector i el formador del SMI, van tenir una trobada de reflexió i informació sobre el lloc de les missions en la vida de l'Església. Els dos missioners —que han estat llargs anys missioners al Japó i a Zimbabue— van parlar-los de la seva vocació i experiència missionera de llargs anys, i les activitats que desenvolupa l'IEME actualment, amb projecció de diversos vídeos i un diàleg molt enriquidor entre tots.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La Bona Notícia

Agraeixo a Mons. Joan-Enric Vives i Sicília, i a l'Arquebisbat d'Urgell, per haver-me convidat a fer l'homília religiosa d'enguany, i haver-ho fet en la meua condició de dona, religiosa, teòloga i metgessa.

El fet de fer la prèdica per explicar algun fragment bíblic —això és una homília— a Organyà, bressol literari de la prosa catalana, m'honora i m'omple d'agraïment.

Que en els inicis de la nostra llengua s'hi trobin unes homilies en parla del paper indubtable de l'Església en la cultura del nostre Poble.

Llegint un fragment del text del foli 7v de les *Homilies d'Organyà*, en versió adaptada al català modern de Jordi Bruguera, em trobo amb el comentari del capítol 15 de l'Evangelí de sant Mateu (Mt 15,21-28).

Aquest passatge de l'Evangelí narra la guarició de la filla d'una dona cananea. He pensat que he trobat una Bona Notícia —això és el que vol dir Evangelí— que ens pot ajudar molt en el moment actual.

Diu l'Evangelí de Mateu, en el capítol XV, que Jesús es va retirar cap a la regió de Tir i de Sidó, regió pagana i estrangera. Tir simbolitza les tribulacions d'aquest segle, i Sidó és nomenada pels profetes per la seva idolatria.

En aquest context, una dona cananea, provinent d'aquelles contrades, s'atansa a Jesús dient-li que tingui compassió d'ella; que la seva filla pateix molt sota la influència del dimoni.

Jesús exalta la fe d'aquella dona, i la seva filla es posa bona.

Aquesta seria una síntesi breu d'aquest passatge evangèlic. Ara vull atansar-lo a la situació actual, i dei-

xar que ens omplim de Bona Notícia, de la que n'estem tan assedegats.

Cada temps és especial, i cada temps és *Kairos*, «temps oportú».

El virus SARS-CoV-2, originant de la pandèmia Covid-19, ha capgirat el món en poc temps.

Quan els posthumanismes «treien el nas» en moltes societats, i el somni de la immortalitat albirava una nova era, tot d'una, sense gairebé saber com, ens trobem a la recerca de paradigmes existencials, d'amplària universal, que puguin donar resposta als anhels de la humanitat en la postpandèmia.

Margarita Bofarull Buñuel, rscj

Fragment inicial de la seva «Homília religiosa d'Organyà, 2020» en el context de la Fira del Llibre del Pirineu. Organyà, setembre 2020

PALABRA Y VIDA

«Mirarán al que traspasaron» (Za 12,10)

Mañana día 9 de noviembre es la fiesta del Santo Cristo de Balaguer, patrón de la ciudad y de la comarca de la Noguera, así como de la Ribera y el Pla d'Urgell, como canta el Himno de Mn. Cinto Verdguer. Pero de alguna manera toda la Diócesis de Urgell encuentra en Él la fuente de la misericordia y de las bendiciones divinas. En tiempos de pandemia, aún es más urgente que nos acerquemos espiritualmente para pedirle que aleje de nosotros la desgracia del coronavirus y nos ayude a rehacer la esperanza llena de fe y el tejido económico y social del país y de nuestras vidas. Hoy le reiteramos que con sus heridas nos cure, y le rogamos por los enfermos, por los hospitalizados, los difuntos y sus familias. Y también por los investigadores, sanitarios, educadores y todos los que hacen posible nuestra vida cotidiana. El Santo Cristo de Balaguer nos acoge a todos y nos consuela a todos. Su impresionante imagen del siglo XV, que lo presenta muerto tras penosa agonía, nos lo muestra cargando nuestros dolores, exhausto y que envía un último suspiro de misericordia y de paz. ¡Cuánto consuelo nos da!

La victoria de Cristo en la Cruz es cantada con verso vibrante por el gran poeta del renacimiento de la lengua catalana, Mn. Cinto Verdguer (1845-1902), que compuso la letra del «Himno de la Romería» (año 1900) en honor del Santo Cristo de Balaguer, que se ha hecho bien popular: «Del cielo azul por el atajo sé nuestro adelantado; sé Tú nuestra bandera, Santo Cristo de Balaguer». Y el mensaje de sus estrofas: «Con tus llagas floridas, de los mártires Tú eres el Rey; mas en tus heridas, para todo mal tienes remedio.»

«**Mirarán al que traspasaron**», profetizaba Zacarías (Za 12,10). Este año en plena conmoción por la pandemia, miremos con fe y amor al Santo Cristo de Balaguer. Miremos al Siervo de Dios, desfigurado, despreciado, humillado... ¡Todo lo hizo por nosotros! ¡Todo lo hizo por mí, por todos! Es el Cordero de Dios que carga con el pecado del mundo y se compadece de nuestras plagas.

Miremos y contemplemos a Cristo:

- Miremos su cabeza; es el Rey coronado de espinas; que reclina su cabeza para entregar el espíritu...

- Miremos sus brazos: abiertos, abrazando todo el mundo; nadie queda discriminado cerca de Él; brazos de reconciliación y de paz...

- Miremos sus manos que han creado el mundo, y ahora están traspasadas y aparentemente inactivas clavadas en el árbol de la Cruz; Él nos cura.

- Miremos su rostro ensangrentado, es «el más bello de los hombres» (Sal 45,3).

- Miremos sus ojos llenos de perdón. Nos renueva con la claridad de su mirada, que nos salva...

- Miremos su cuerpo, lleno de heridas, golpes, que carga en sus hombros no una sino todas las ovejas perdidas... a ti y a mí... Todos los descarriados del mundo.

- Miremos sus pies, clavados en la cruz; ya no pueden recorrer los caminos de la tierra, pero Él va a buscar y a salvar lo que estaba perdido.

- Miremos su costado abierto por la lanza. Es la herida más significativa, la que nos permite penetrar en su Corazón. Y brota sangre y agua de vida.

Y besémosle espiritualmente los pies, como es tradición en Balaguer, con 3 besos: beso de agradecimiento, beso de arrepentimiento y beso de amistad y de amor.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Professió perpètua de la Gna. Rosaura Morales amb les Religioses de la Sagrada Família d'Urgell

El diumenge de la Jornada de les Missions, dia 18 d'octubre, a la Capella de la Residència de la Sagrada Família a La Seu d'Urgell, on reposen les restes de la Beata Anna Maria Janer, fundadora de l'Institut de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, la Gna. Rosaura Morales Rosas originària de Morèlia (Mèxic) va professar perpètuament els seus vots religiosos, després que el 2011 hagués fet la seva professió simple a Cervera, l'endemà de la beatificació de la fundadora.

La bella i expressiva cerimònia fou presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric Vives i comptà amb la presència de la Superiora general de l'Institut, Gna. Laura Garióne, i una representació de totes les comunitats de les religioses a Catalunya, així com de la Gna. Gri-

selda, germana carnal de la professa, també religiosa de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell. Les mesures sanitàries de la pandèmia van fer que la presència es veiés reduïda.

La Gna. Rosaura Morales va oferir una llàntia a l'inici de la celebració com a signe de la seva consagració i se celebrà l'Eucaristia del diumenge amb els textos de la professió perpètua d'una religiosa. L'Arquebisbe, a l'homília, va ressaltar que «donar a Déu el que és de Déu», retornar-li-ho, es comprenia de forma més plena amb motiu de la consagració que estaven vivint. Significava que quan fem la voluntat de Déu i ens deixem guiar pel seu Esperit fem allò que Ell va voler en crear-nos, que l'adorem, que el reverenciem i que el servim, sense

mundanitat i cercant en tot estimar i servir Déu i el pròxim. Concretà la misericòrdia i l'anada a la missió en totes les perifèries com el gran camí que la Gna. Rosaura escollia, i que havia de viure amb amor. La vida consagrada és un do d'amor, cità el Papa Francesc, i s'havia de realitzar amb un gran amor, renovat i concretat cada dia en el servei i la contemplació.

Seguiren els ritus diversos: la petició, l'interrogatori per als compromisos, la imploració de l'ajut dels sants amb les lletanies, i la fórmula de professió que es deixaria a l'altar, amb la gran benedicció solemne de consagració del Bisbe sobre la professa, amb la signatura de les actes i l'abraçada d'acceptació en la mateixa fraternitat de la congregació. Tot fou molt emotiu i alhora senzill, segons l'estil janerià, fratern i familiar.

L'Institut de la Sagrada Família d'Urgell fundat a La Seu d'Urgell el 1859 per la Mare Anna M. Janer i Anglarill (Cervera, 1800 - Talarn, 1885) ajudada pel Bisbe d'Urgell Mons. Josep Caixal i Estradé (El Vilosell, 1803 - Roma, 1879), està en aquests moments estès per diversos països (Catalunya, Andorra, Astúries, Valladolid, Madrid i Andalusia, Mèxic, Argentina, Xile, Uruguai, Colòmbia, Guinea Equatorial i Itàlia). Té un bon grup de postulants i novícies, i està realitzant serveis educatius, hospitalaris i residencials, juvenils i familiars, i pastorals, a punt per a viure l'opció pels més necessitats, segons el carisma de la Mare Janer.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

creixi» (15 d'agost).

@Pontifex: «Amb Déu no es perd res! En Maria s'assoleix la meta i tenim davant dels nostres ulls la raó per la que caminem: no per conquerir les coses d'aquí a baix, que s'esvaeixen, sinó la pàtria allà a dalt, que és per sempre» (15 d'agost).

@Pontifex: «Si ens presentem davant del Senyor en la nostra pobresa, amb una existència marcada per llàgrimes i cansaments però amb la confiança tenaç de la dona cananea (cfr. Mt 15,21-28), llavors el Senyor no podrà no acollir amb ulls i cor paterns la nostra pregària» (17 d'agost).

@Pontifex: «A la vida no dona fruit qui té moltes riqueses, sinó qui crea i manté vives moltes amistats mitjançant les diferents "riqueses", enteses com a dons que Déu li ha donat» (22 d'agost).

Celebració al Col·legi Sant Ermengol d'Andorra la Vella

reenfocar la celebració per tal de poder pregar plegats, cadascú dins la seva aula. Es va organitzar de manera que tota l'escola va seguir un guió de pregària, preparat per l'equip de Pastoral, i amb la valuosa col·laboració d'alguns docents.

L'Arquebisbe Joan-Enric, que cada any presidia l'Eucaristia amb els alumnes de Secundària, també es feu present a través d'un missatge enregistrat prèviament, en diversos vídeos adreçats als infants i joves i, també, a tot l'equip humà que fa possible la realitat de l'escola. D'una manera molt propera i pedagògica, va exhortar a viure aquests moments de pandèmia de manera responsable, generosa, joiosa i esperançada.

Altres vídeos amb cançons, la Paraula de Déu i la narració de la vida de Sant Ermengol completaren aquest moment de pregària i d'acció de gràcies per la protecció del nostre Bisbe i Pastor Sant Ermengol.

El Col·legi Sant Ermengol, al Principat d'Andorra, va celebrar la tradicional festa de Sant Ermengol i patró de l'escola, el divendres 23 d'octubre.

Degut a les mesures sanitàries imposades per la pandèmia Co-

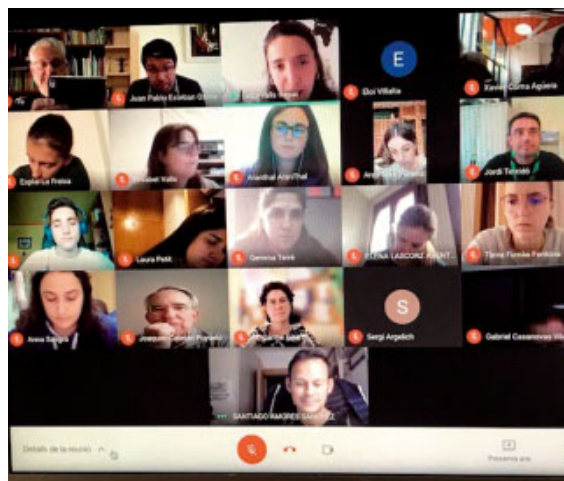
vid-19, aquest any no es van poder realitzar activitats amb molta acumulació de persones i, per tant, no es van aplegar tots els professors i els alumnes a la capella o al pati cobert per a l'Eucaristia i la celebració de Paraula. Per això, es va

Assemblea de la Fundació dels Centres d'Esplais de Santa Maria de Núria

Dissabte dia 24 d'octubre, i per via online, va tenir lloc l'Assemblea del Patronat i dels centres d'esplai de la Fundació Santa Maria de Núria del Bisbat d'Urgell presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i el Delegat diocesà de Joventut, Lluís Plana, i el subdelegat, Mn. Gabriel Casanovas. El Patronat i tots els centres, amb el Consiliari diocesà, hi van poder ser representats i van poder renovar el President i dos Vocals del Patronat.

Per unanimitat va ser elegit Santiago Amores Sánchez com a Nou President i Vocal de formació es va renovar Ferran Boté, i com a Administradora de la Fundació M. Carme Girart. Cessaven en aquell moment el President Eloi Villalta i l'Administrador Jordi Teixidó que havien treballat molt bé en els darrers 13 anys.

També van fer repàs de les activitats de lleure durant l'estiu. Van repassar la situació de les cases de

colònies i aquelles necessitats de formació i altres pel al curs 2020/2021.

«Som allò que tu ens ajudes a ser»

Avui és el dia que celebrem la Jornada de l'Església Diocesana. A la nostra diòcesi mantenim els serveis pastorals i donem suport a moltes persones al llarg de l'any. Durant el 2019 es van dur a terme la celebració dels sagraments: 1.448 uncions dels malalts, 782 primeres comunions, 485 confirmacions, 640 baptismes i 159 matrimonis.

Se sostenen 364 parròquies, amb el treball i suport de 87 preveres, i 3 diaques permanents i l'ajut de 243 catequistes. Hi ha 124 religiosos i religioses, 12 monges i monjos de clausura, 2 monestirs i 4 seminaristes.

4.404 alumnes estudien en algun dels 10 centres catòlics situats al territori. Hi ha 15 missioners escampats pel món fent feina d'evangelització. Sostenim 78 béns immobles d'interès cultural amb el fet i la pràctica religioses, que permeten la conservació fins als nostres dies de la major part de patrimoni cultural de Catalunya.

La nostra activitat assistencial és àmplia. Hem atès 3.765 persones, a través de 24 centres assistencials. Han treballat donant suport 230 voluntaris a Càritas, 45 de Mans Unides, i hi ha 2 projectes de cooperació amb el Tercer Món que s'estan preparant i pels que cerquem col·laboració.

Som una gran família, que no deixa ningú enrera. I tu? Participes?

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1Co 3,9b-11.16-17) / SI 45 / Jo 2,13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà. sant Teodor, soldat mr. (s. IV)

10. □ Dimarts [Tt 2,1-8.11-14 / SI 36 / Lc 17,7-10]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461), i doctor de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberi, mr.; santa Teotopista, vg.

11. □ Dimecres [Tt 3,1-7 / SI 22 / Lc 17,11-19]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ Dijous [Flm 7-20 / SI 145 / Lc 17,20-25]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. ■ Divendres [2Jo 4-9 / SI 118 / Lc 17,26-37]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (1197); santa Ennata, vg.

14. ■ Dissabte [3Jo 5-8 / SI 111 / Lc 18,1-8]. Sant Serapi, primer màrtir, mercedari; sant Josep Pignatelli,

prevere jesuïta; santa Veneranda, verge.

15. ■ Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Pr 31,10-13.19-20.30-31 / SI 127 / 1Te 5,1-6 / Mt 25,14-30 (o bé, més breu: 25,14-15.19-20)]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo.

Diurnenge XXXII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Vetlleu perquè no sabeu ni el dia ni l'hora»

Vivim uns temps de molta pressa, d'anar sempre corrent de tal manera que ens situem tant en el present que gairebé no pensem en el futur ni ens hi preparem. És el que ens explica l'Evangeli d'aquest diurnenge. Esperant l'espòs, que ha de venir a buscar l'esposa, s'hi troben deu amigues de l'esposa. Però unes són prudentes, assenyades i es van emportar una *ampolla d'oli*, pensant que tal vegada l'espòs trigaria en arribar. I així va ser. Com havien estat previsores, prudentes, assenyades, quan va arribar l'espòs van poder entrar amb ell a la festa. Les desassenyades no tenien oli i no van poder acompanyar l'espòs. Quan finalment van aconseguir l'oli, ja era massa tard: Prou van cridar: *Senyor, Senyor, obriu-nos*, però la resposta va ser: *Us ho dic amb tota veritat que no us coneix.* No van arribar a temps perquè no van ser previsores, perquè no van vetllar prou. Vivien tan intensament el moment present que es van oblidar del que podia venir. D'aquí les paraules del Senyor: *Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.* L'hora definitiva serà, sens dubte, el moment final de la nostra vida. Però no hem d'esperar fins a aquell moment. El Senyor ve cada dia a la nostra vida, surt al nostreencontre en tantes persones, en tants moments, en tantes situacions... I només acollint-lo cada dia estarem preparats per quan arribi al final de la nostra vida. És insensat pensar que llavors ens trobarà preparats, a punt, si no vetllem ara en el dia a dia.

Aquesta és la *saviesa* de què parla la primera lectura. Per això diu: *Pensar-hi sempre ja és tenir l'enteniment madur.* Una saviesa que cal buscar, que cal estimar.

Sant Pau parla del moment final de la nostra vida: *Els qui han mort en Crist, ressuscitaran...* i llavors tots *estarem amb ell per sempre.* Serà el moment de la trobada definitiva amb Senyor, d'entrar a casa seva. Però perquè ens aculli, en aquell moment, cal saber descobrir-lo i acollir-lo ara sobretot en tants germans que truquen a la nostra porta. Per això el Senyor ens convida a *vetllar*, a estar alerta.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 6,12-16)

La saviesa és resplendent i no s'apaga mai. Els qui l'estimen, arriben fàcilment a contemplar-la, la troben tots els qui la cerquen: ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen. Si algú matinejava per sortir a buscar-la, no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa. Pensar-hi sempre ja és tenir l'enteniment madur, i si, per trobar-la, hi ha qui passa nits en vetlla, aviat perd el desfici, perquè ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen; generosament se'ls apareix pels camins i els surt al pas en tot el que es proposen.

► Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciat del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Quan des del llit us recordo, / passo les nits pensant en vós, / perquè vós m'heu ajudat, / i soc feliç sota les vostres ales. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 4,13-18)

Germans, no podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell. D'acord amb la paraula del Senyor us diem que nosaltres, si encara quedàvem amb vida quan arribarà el Senyor, no serem primers que els qui hauran mort, perquè, a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel, al toc de corn de Déu, el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran primer; llavors els qui d'entre nosaltres quedem en vida serem enduts juntament amb ells pels aires, en els núvols, per sortir a rebre el Senyor, i així estarem amb ell per sempre. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 25,1-13)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Passarà amb el Regne del cel com amb deu noies, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs. N'hi havia cinc de prudentes, i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per a les torxes, però cadascuna de les prudentes se'n proveí d'una ampolla. Com que el nuvi trigava, els vingué son, i totes s'adormiren. Ja era mitjanit quan se sentí cridar: "L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l." Aquelles noies es despertaren i començaren totes a preparar les torxes. Les que no tenien oli digueren a les altres: "Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes no s'encenen." Però les prudentes els respongueren: "Potser no n'hi hauria prou per a totes; val més que aneu a comprar-ne." Mentre hi eren, arribà el nuvi, i les que estaven a punt entraren amb ell a la festa. I la porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres, i deien des de fora: "Senyor, Senyor, obriu-nos." Però ell els respongué: "Us dic amb tota veritat que no us coneix." Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.»

► Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 6,12-16)

Radiante e inmarcesible es la sabiduría, la ven con facilidad los que la aman y quienes la buscan la encuentran. Se adelanta en manifestarse a los que la desean.

Quien madruga por ella no se cansa, pues la encuentra sentada a su puerta. Meditar sobre ella es prudencia consumada y el que vela por ella pronto se ve libre de preocupaciones. Pues ella misma va de un lado a otro buscando a los que son dignos de ella; los aborda benígna por los caminos y les sale al encuentro en cada pensamiento.

► Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

En el lecho me acuerdo de ti / y velando medito en ti, / porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 4,13-18)

No queremos que ignoréis, hermanos, la suerte de los difuntos para que no os aflijáis como los que no tienen esperanza. Pues si creemos que Jesús murió y resucitó, de igual modo Dios llevará con él, por medio de Jesús, a los que han muerto. Esto es lo que os decimos apoyados en la palabra del Señor: nosotros, los que quedemos hasta la venida del Señor, no precederemos a los que hayan muerto; pues el mismo Señor, a la voz del arcángel y al son de la trompeta divina, descenderá del cielo, y los muertos en Cristo resucitarán en primer lugar; después nosotros, los que vivamos, los que quedemos, seremos llevados con ellos entre nubes al encuentro del Señor, por los aires. Y así estaremos siempre con el Señor. Consolaos, pues, mutuamente con estas palabras.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta paràbola: «Se parecerà el reino de los cielos a diez vírgenes que tomaron sus lámparas y salieron al encuentro del esposo. Cinco de ellas eran necias y cinco eran prudentes. Las necias, al tomar las lámparas, no se proveyeron de aceite; en cambio, las prudentes se llevaron alcuas de aceite con las lámparas. El esposo tardaba, les entró sueño a todas y se durmieron. A medianoche se oyó una voz: "¡Que llega el esposo, salid a su encuentro!". Entonces se despertaron todas aquellas vírgenes y se pusieron a preparar sus lámparas. Y las necias dijeron a las prudentes: "Dadnos de vuestro aceite, que se nos apagan las lámparas". Pero las prudentes contestaron: "Por si acaso no hay bastante para vosotras y nosotras, mejor es que vayáis a la tienda y os lo compréis". Mientras iban a comprarlo, llegó el esposo, y las que estaban preparadas entraron con él al banquete de bodas, y se cerró la puerta. Más tarde llegaron también las otras vírgenes, diciendo: "Señor, señor, ábrenos". Pero él respondió: "En verdad os digo que no os conozco". Por tanto, velad, porque no sabéis el día ni la hora.»